Dosar nr. 2-26038112-05-3r-09092026 Judecătoria Cahul, sediul Central
Judecător: Cristina Daniliuc

**Curtea de Apel Sud**
**D E C I Z I E**
**În numele Legii**

19 noiembrie 2026 municipiul Cahul

**Completul specializat în contencios administrativ al Curții de Apel Sud,**
**în componența:**
**Președintele completului, judecător: Evgheni Bancov,**
**Judecătorii: Inga Gorlenco, Andrei Scripcenco,**

a judecat fără participarea părților recursul declarat de avocatul Dinu Șișianu în interesele lui Ieșanu Andrei împotriva încheierii Judecătoriei Cahul, sediul Central din 19 iunie 2026, prin care s-a dispus respingerea cererii de suspendare a executării actului administrativ individual defavorabil, adoptat în cauza de contencios administrativ la acțiunea reclamantului Ieșanu Andrei împotriva pârâtului Biroul Vamal Sud, Serviciul Vamal privind anularea deciziei de regularizare nr. 473 din 29 decembrie 2025 emisă de Biroul Vamal Sud și a răspunsului Serviciului Vamal nr.28/11-2294 din 25 februarie 2026,-

**C O N S T A T Ă :**

**În fapt.**

La data de 26 martie 2026 reprezentantul reclamantului Andrei Ieșanu, avocatul Dinu Șișianu a depus acțiunea în procedura contenciosului administrativ împotriva Biroului Vamal Sud, Serviciul Vamal privind anularea deciziei de regularizare nr. 473 din 29 decembrie 2025 emisă de Biroul Vamal Sud prin care s-a dispus încasarea de la Ieșanu Andrei a datoriei vamale acumulate în sumă de 201995,22 lei și a penalității în sumă de 109694,72 lei, iar în total suma de 311689,94 lei, ca fiind ilegală și neîntemeiată și anularea răspunsului Serviciului Vamal nr. 28/11-2294 din 25 februarie 2026, recepționat pe 26 februarie 2026 prin care cererea prealabilă a fost respinsă ca fiind ilegal și neîntemeiat.

La depunerea acțiunii a solicitat suspendarea executării deciziei de regularizare nr. 473 din 29 decembrie 2025 emisă de Biroul Vamal Sud până la soluționarea definitivă a acțiunii.

Menționează, că suspendarea reprezintă întreruperea temporară a efectelor juridice produse de un act juridic. Suspendarea actelor administrative reprezintă o garanție a asigurării legalității, ce intervine însă în cazuri de excepție, în situații limită. Ea are în vedere fie

întreruperea vremelnică a producerii de efecte juridice (ceea ce înseamnă că actul era în vigoare), fie amânarea temporară a producerii de efecte juridice.

Din sensul art. 172 Cod administrativ, rezultă că legislatorul a stabilit că actul administrativ poate fi suspendat doar în două condiții, care nu urmează a fi îndeplinite cumulativ, şi anume: în cazul confirmării incontestabile a existenței unor suspiciuni serioase şi rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil şi/sau existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil.

Astfel, la dispunerea suspendării actului administrativ urmează a fi constatate existența celor temeiuri necesare a fi întrunite, invocate prin lege.

Consideră, că în speță sunt prezente ambele temeiuri de suspendare prevăzute de art. 172 alin. (2) din Codul administrativ: 1) existența unor suspiciuni serioase şi rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil; 2) existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil.

În acest sens, menționează că decizia de regularizare nr. 473 din 29 decembrie 2025 este contestată pe fond, existând suspiciuni serioase cu privire la legalitatea acesteia, generate de interpretarea eronată a normelor legale ce reglementează regimul de destinație finală a mijloacelor de transport importate cu facilități fiscale şi vamale destinate persoanelor cu dizabilități ale aparatului locomotor.

Adaugă că, conducerea mijlocului de transport de către alte persoane s-a realizat exclusiv în interesul persoanei cu dizabilități, de către persoane care exercitau atribuții de însoțire și îngrijire, situație permisă de lege. Prin urmare, există o aparență de nelegalitate a actului administrativ contestat, condiție esențială pentru dispunerea suspendării executării acestuia.

Totodată consideră, că executarea imediată a deciziei contestate ar cauza un prejudiciu material semnificativ şi dificil de reparat, având în vedere situația personală și financiară a persoanei cu dizabilități, pentru care suma solicitată spre încasare reprezintă o povară disproporționată. În cazul admiterii ulterioare a cererii prealabile sau a acţiunii în instanță, recuperarea sumelor achitate ar fi incertă şi de durată, afectând grav dreptul la un nivel de trai decent și accesul la servicii medicale. Încasarea unei sume de peste 300000 lei, de la Andrei Ieșanu, ar duce la un colaps financiar personal şi l-ar priva pe acesta în calitate de persoană cu dizabilități de unicul mijloc de transport necesar supraviețuirii şi deplasării în spaţiu la distanțe mai lungi.

De asemenea a invocat și faptul, că executarea deciziei ar lipsi de efect util dreptul la o cale de atac şi la un recurs efectiv, transformând procedura de contestare într-una pur formală, contrar principiilor statului de drept şi ale bunei administrări.

**Poziția instanței de fond.**

Examinând fără participanții la proces cererea de suspendare, la 19 iunie 2026 Judecătoria Cahul, sediul Central a pronunțat încheierea, prin care a respins ca neîntemeiată

cererea reclamantului Andrei Ieșanu privind suspendarea deciziei de regularizare nr. 473 din 29 decembrie 2025 emisă de Biroul Vamal Sud.

**Solicitarea și argumentele recurentului.**

La data de 07 septembrie 2026 avocatul Dinu Șișianu în interesele reclamantului Ieșanu Andrei a depus cererea de recurs, solicitând casarea încheierii Judecătoriei Cahul, sediul Central din 19 iunie 2026 și pronunțarea unei noi decizii prin care să fie admisă cererea reclamantului Ieșanu Andrei și suspendată executarea deciziei de regularizare nr. 473 din 29 decembrie 2025 emisă de Biroul Vamal Sud, până la soluționarea definitivă a acțiunii de contencios administrativ.

În argumentarea cererii de recurs a invocat că, nu este de acord cu încheierea instanței de fond prin care s-a respins cererea de suspendare a actului administrativ, nu este de acord, o consideră neîntemeiată, motiv pentru care intervine cu prezentul recurs, în corespundere cu prevederile art. 241-242 din Codul administrativ.

Evidențiază recurentul că, încheierea este neîntemeiată deoarece: 1) aplică în mod contradictoriu și în anumite pasaje, cumulativ două motive alternative prevăzute de art. 172 alin.(2) din Codul administrativ; 2) nu examinează efectiv criticile legate de cele expuse în acțiune; 3) ignoră circumstanțele individuale invocate cu privire cu privire la dizabilitatea recurentului, cuantumul obligației și rolul indispensabil al automobilului; 4) solicită, în cadrul unei examinări sumare, un nivel de probă apropiat soluționării fondului și 5) nu realizează o veritabilă punere în balanță a intereselor concurente.

Face trimitere la prevederile art. 172 alin. (2) din Codul administrativ stabilește distinct: lit. a) existența unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil și lit. b) existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile. Textul art. 214 trimite la aceste motive, fără a impune întrunirea lor cumulativă.

Susține că, chiar în cuprinsul încheierii se afirmă inițial că este suficientă demonstrarea suspiciunilor serioase „sau" pericolul iminent. Ulterior însă instanța reține că măsura poate fi admisă numai dacă există suspiciuni serioase privind legalitatea actului „și" pericolul iminent de producere a unui prejudiciu ireparabil. Această oscilație nu este una pur terminologică: ea denotă folosirea unui text juridic mai sever decât cel instituit de lege și afectează concluzia asupra cererii.

Susține că, deși în speță, sunt prezente ambele temeiuri de suspendare, totuși, admiterea cererii este justificată chiar dacă instanța de recurs constată întrunirea numai a unuia dintre ele.

Astfel, consideră că, suspiciunea serioasă nu presupune demonstrarea definitivă a ilegalității, la etapa protecției provizorii este necesară și suficientă o examinare sumară, capabilă să identifice o îndoială obiectivă asupra legalității actului. Instanța recunoaște acest standard, dar nu îl aplică faptelor și normelor invocate de reclamant. Argumentul central nu a constat în simplul fapt al contestării. În condițiile în care reclamantul, a susținut că autoritatea vamală a interpretat eronat condițiile regimului de destinație finală aplicabil mijloacelor de transport importate cu facilități pentru persoanele cu dizabilități, asimilând conducerii de către însoțitori,

realizând exclusiv în interesul beneficiarului, o utilizare nepermisă. Această chestiune juridică precisă putea și trebuia examinată sumar prin confruntarea motivării deciziei cu normele speciale aplicabile.

În locul unei asemenea analize, încheierea se limitează la formule generale: lipsa „îngrijorărilor fundamentale", lipsa „probelor materiale concludente" și imposibilitatea prejudecării fondului. Instanța de fond nu identifică norma specială aplicabilă, nu arată de ce interpretarea autorității ar fi *prima facie* corectă și nu răspunde susținerii potrivit căreia deplasările au fost efectuate în folosul persoanei cu dizabilități. O motivare care nu răspunde argumentului determinat echivalează cu o examinare formală a cererii.

Mai mult, constatarea că, nu există „*îngrijorări fundamentale cu privire la procedura administrativă*" nu răspunde criticilor formulate, care privește exclusiv legalitatea materială și interpretarea regimului vamal, nu doar desfășurarea procedurii administrative.

Încheierea solicită „*confirmarea incontestabilă*", „*dovezi clare*" și „*probe materiale concludente*". Acest limbaj este incontestabil cu noțiunea legală de suspiciune serioasă și rezonabilă și cu caracterul sumar al producerii reglementate de art. 214. O suspiciune nu poate fi, prin natura ei, condiționată de dovedirea incontestabilă a nelegalității, astfel examinarea provizorie s-ar confunda cu judecarea fondului.

De asemenea, art. 214 permite probarea faptelor inclusiv prin declarații pe propria răspundere. Prin urmare, lipsa unor înscrisuri exhaustive la momentul depunerii nu autoriza instanța să ignore faptele concrete expuse și nici să transforme procedura urgentă într-un proces deplin asupra fondului.

Totodată, instanța de fond, a omis să efectueze o analiză individualizată a pericolului şi a caracterului dificil reversibil al efectelor. Cererea nu s-a rezumat la invocarea abstractă a unui prejudiciu material. Ea a individualizat: cuantumul de peste 300000 lei; statutul de persoană cu dizabilități; situația financiară; destinația protectivă a facilității vamale; dependența de automobil pentru deplasări mai lungi şi acces la servicii medicale; precum şi riscul unui colaps financiar personal şi al pierderii unicului mijloc de transport. Încheierea reproduce aceste împrejurări pe prima pagină, dar apoi afirmă, fără analiză, că Reclamantul nu a argumentat ce daune s-ar produce. Concluzia este contrazisă de chiar expunerea instanței. Judecătorul nu examinează dacă executarea silită, indisponibilizarea patrimoniului ori valorificarea automobilului pot produce consecințe care nu sunt reparate efectiv printr-o eventuală restituire ulterioară a banilor. În contextul unei persoane cu dizabilități, prejudiciul nu este exclusiv pecuniar. Pierderea mobilității, întreruperea accesului la servicii medicale şi afectarea autonomiei personale sunt consecințe a căror reparare ulterioară în bani este fie imposibilă, fie vădit insuficientă. Tocmai această dimensiune personală diferențiază cauza de un litigiu fiscal obișnuit. Chiar dacă s-ar considera că suma achitată poate fi restituită, durata procedurilor de restituire şi imposibilitatea utilizării resurselor între timp trebuie evaluate în raport cu vulnerabilitatea concretă a persoanei. Caracterul ireparabil nu se reduce la imposibilitatea juridică absolută de restituire; el include şi efectele greu reversibile, disproporționate sau care golesc de utilitate protecția judiciară finală.

La-fel, instanța de fond a ignorat să realizeze balanța intereselor şi testul proporționalității. Or, suspendarea are caracter temporar şi nu anulează creanța, nu împiedică judecarea fondului şi nu prejudecă soluția. Interesul autorității este amânarea temporară a executării unei creanțe bănești, care rămâne recuperabilă dacă acțiunea va fi respinsă. Interesul reclamantului privește păstrarea resurselor indispensabile traiului şi a mobilității pe durata procesului. Încheierea nu identifică vreun risc concret pentru interesul public, precum înstrăinarea bunurilor, insolvabilitatea iminentă ori imposibilitatea unei executări ulterioare. În lipsa unei asemenea analize, refuzul măsurii provizorii nu respectă justul echilibru dintre executorialitatea actului şi necesitatea unei protecții jurisdicționale efective.

Instanța afirmă succesiv că cererea conține argumente privind ambele motive, că aceste condiții trebuie examinate distinct, că măsura ar necesita întrunirea lor cumulativă, că reclamantul nu a anexat probe și în final că acesta nici nu ar fi argumentat prejudiciul. Încheierea nu explică de ce faptele reproduse nu sunt apte să susțină cel puțin unul dintre motivele alternative și nu precizează care element concret lipsește pentru fiecare motiv.

**Aprecierea instanței de recurs.**

Verificând materialele cauzei şi analizând în complex argumentele şi criticile invocate în recurs, Completul specializat în contencios administrativ al Curții de Apel Sud conclude asupra necesității respingerii recursului depus de avocatul Dinu Șișianu în interesele reclamantului Ieșanu Andrei și menținerii încheierii primei instanțe.

În sprijinul concluziei enunțate, Completul de judecată punctează următoarele argumente.

În conformitate cu prevederile art. 195 din Codul administrativ, „*procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art. 169–171*.”.

Conform art. 426 alin. (3) Cod de procedură civilă, „*(3) Recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului şi a referinței la recurs, fără examinarea admisibilității şi fără participarea părților.”*, iar potrivit art. 243 alin. (2) Cod administrativ, „*Instanța competentă soluționează recursul împotriva încheierilor judecătorești fără ședință de judecată. Dacă consideră necesar, instanța competentă poate cita participanții la proces*”.

Potrivit art. 241 alin. (1) Cod administrativ, „*Încheierile primei instanțe şi ale instanței de apel pot fi contestate cu recurs, separat de hotărâre, în cazurile prevăzute de prezentul cod şi de alte legi*”, iar în conformitate cu art. 214 alin. (4) Cod administrativ, „*Instanța de judecată decide cu privire la suspendarea executării actului administrativ individual printr-o încheiere susceptibilă de recurs, fără citarea participanților la proces. Dacă consideră necesar, instanța de judecată citează părțile pentru audiere în privința temeiniciei cererii de suspendare. Prevederile art. 177 alin. (2) din Codul de procedură civilă nu se aplică*”.

Conform art. 242 Cod administrativ, „*Recursul împotriva încheierii judecătorești se depune motivat la instanța de judecată care a emis încheierea contestată în termen de 15 zile de la notificarea încheierii judecătorești, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de*

*judecată care a emis încheierea contestată transmite neîntârziat recursul împotriva încheierii judecătorești împreună cu dosarul judiciar instanței competente să soluționeze recursul.*".

Articolul 236 Cod administrativ, prevede expres că instanța de apel examinează din oficiu admisibilitatea apelului. Dacă este inadmisibil, apelul se declară ca atare printr-o încheiere susceptibilă de recurs.

Respectiv, potrivit principiului simetriei juridice, care implică abordarea subsumară a Codului administrativ, criteriile de admisibilitate a apelului, reglementate conform art. 236 Cod administrativ, sunt aplicabile în cadrul procedurii de contestare cu recurs a încheierilor instanțelor de fond.

Astfel, din actele cauzei rezultă că, încheierea judecătoriei Cahul, sediul Central a fost emisă la 19 iunie 2026, fiind expediată participanților la proces la 19 august 2026 și recepționată de recurentul Ieșanu Andrei la data de 24 august 2026, iar de către avocatul acestuia la 26 august 2026 (f.d. 49-50), iar cererea de recurs avocatul Șișianu Dinu în interesele lui Ieșanu Andrei a depus-o la 07 septembrie 2026, deci Completul de judecată consideră că recursul a fost declarat în termenul legal prevăzut de art. 242 Cod Administrativ - 15 zile de la notificarea încheierii judecătorești. Recursul depus conține motivarea temeiurilor de fapt și de drept considerate de recurent pertinente.

În condițiile descrise, în temeiul reglementărilor art. 233, 236, 241 Cod administrativ, Completul de judecată concluzionează despre întrunirea condițiilor de admisibilitate a recursului în cauză, motiv din care acesta urmează a fi judecat în fond.

Potrivit art. 194 alin. (1) Cod administrativ, „*În procedura în prima instanță, în procedura de apel și în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătorești se soluționează din oficiu probleme de fapt și de drept”.*

Conform art. 219 alin. (1) Cod administrativ, „*Instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți.”.*

Astfel, verificând legalitatea și temeinicia încheierii contestate, prin prisma argumentelor invocate de participanții la proces și a materialelor din dosar, Completul de judecată conchide că, judecătorul primei instanțe, examinând cererea privind suspendarea executării actului administrativ individual defavorabil, a studiat argumentele solicitantului referitoare la necesitatea suspendării și corect a respins-o.

Din materialele cauzei se desprinde, că la data de 29 decembrie 2025 de către Biroul Vamal Sud a fost emisă decizia de regularizare nr. 473 prin care s-a dispus încasarea de la Ieșanu Andrei a datoriei vamale acumulate în sumă de 201995,22 lei și a penalității în sumă de 109694,72 lei, iar în total suma de 311689,94 lei.

Conform art. 214 alin. (1), (2), (3) Cod administrativ, „*(1) Suspendarea executării actului administrativ individual contestat poate fi solicitată de către reclamant instanței de judecată care examinează acțiunea de contencios administrativ. Reclamantul poate solicita instanței de judecată competente suspendarea executării actului administrativ individual până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ dacă autoritatea publica învestită cu soluționarea cererii*

*prealabile a refuzat suspendarea sau nu a soluționat cererea de suspendare în termenul stabilit la art. 172 alin. (3). (2) Instanța de judecată poate dispune suspendarea executării actului administrativ individual din motivele prevăzute la art. 172 alin. (2), (3) Pentru probarea faptelor, participanții, în locul prezentării probelor obișnuite, pot depune o declarație pe propria răspundere.”.*

În interpretarea corectă a normei enunțate, instanța de recurs reține că, prin reglementările art. 214 Cod administrativ, legislatorul a stabilit ca garanție a asigurării legalității – suspendarea executării actului administrativ individual contestat. Astfel, suspendarea reprezintă operația de întrerupere temporară a efectelor juridice produse de un act juridic administrativ. Suspendarea actelor administrative constituie o formă a asigurării acțiunii și este o garanție a asigurării legalității, ce intervine însă în cazuri de excepție, în situații limită. Suspendarea actului administrativ ca și instituție procesuală prevede un șir de măsuri ce garantează posibilitatea realizării pretențiilor acțiunii în cazul satisfacerii acesteia, fiind un mijloc eficient de protecție a drepturilor subiective ale participanților la proces. Ea are în vedere fie întreruperea vremelnică a producerii de efecte juridice (ceea ce înseamnă că actul era în vigoare) fie amânarea temporară a producerii de efecte juridice. Instanța de judecată poate dispune suspendarea executării actului administrativ individual doar în cazul întrunirii uneia din condițiile menționate la art. 172 alin. (2) Cod administrativ.

La art.172 alin.(2) Cod administrativ sunt înserate motivele suspendării executării actului administrativ individual: *a) existența unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil; b) existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil.*

La rândul său, atât cazul bine justificat în vederea confirmării incontestabile a existenței unor suspiciuni serioase şi rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil, cât şi paguba a cărei iminentă producere ar fi înlăturată prin suspendarea executării actului administrativ, trebuie să fie indicate și probate în concret, nu doar afirmate prin preluarea textelor de lege, așadar cert fiind instituită obligația probării faptului că existența acestor condiții nu se prezumă, ci trebuie dovedite de persoana lezată care a solicitat suspendarea executării actului administrativ.

În corespundere cu art. 11 Cod administrativ, „*actele administrative individuale pot fi: a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat*”.

Suspendarea executării actului administrativ contestat poate fi admisă *dacă sunt întrunite una din condițiile* specificate la art. 172 alin. (2) Cod administrativ.

Încheierea Judecătoriei Cahul, sediul Central din 19 iunie 2026, prin care s-a respins cererea reclamantului Andrei Ieșanu privind suspendarea deciziei de regularizare nr. 473 din 29 decembrie 2025 emisă de Biroul Vamal Sud, este una legală și întemeiată.

Verificând întrunirea condițiilor legale pentru aplicarea suspendării executării, instanța de fond corect a statuat, că reclamantul nu au prezentat acele circumstanțe care ar impune necesitatea instituirii garanției de asigurare a legalității, acestea având invocări generale, fiind lipsite de aspect probatoriu pertinent. De asemenea reclamantul nu a argumentat prin ce acțiuni anume nedispunerea suspendării actului contestat ar duce la cauzarea unor daune sau prejudiciu ireparabil, la fel, nu a îndeplinit condițiile impuse prin normele legale citate supra și nu a invocat argumente clare și bine determinate ce ar putea fi reținute ca fiind argumente care justifică întrunirea condițiilor de suspendare a actului contestat.

Completul de judecată reține, că asigurarea acțiunii este condiționată prioritar de justificarea scopului acestei măsuri. Astfel, la soluționarea chestiunii privind suspendarea actului administrativ, instanța de judecată ia în considerare toți factorii și interesele relevante și dispune suspendarea actului administrativ, numai dacă constată că actul este susceptibil de a cauza un prejudiciu iminent, ce ar putea fi ireparabil *sau* dacă există temeiuri vădite privind ilegalitatea actului.

În speță, reclamantul Ieșanu Andrei prin intermediul avocatului Șișianu Dinu a înaintat acțiunea privind anularea deciziei de regularizare nr. 473 din 29 decembrie 2025 emisă de Biroul Vamal Sud prin care s-a dispus încasarea de la Ieșanu Andrei a datoriei vamale acumulate în sumă de 201995,22 lei și a penalității în sumă de 109694,72 lei, iar în total suma de 311689,94 lei, ca fiind ilegală și neîntemeiată și anularea răspunsului Serviciului Vamal nr. 28/11-2294 din 25 februarie 2026, recepționat pe 26 februarie 2026 prin care cererea prealabilă a fost respinsă ca fiind ilegal și neîntemeiat

Reclamantul a solicitat suspendarea executării deciziei de regularizare nr. 473 din 29 decembrie 2025 emisă de Biroul Vamal Sud, invocând atât suspiciuni de ilegalitate a actelor administrative, cât și existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile.

Sub aspectul pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile, recurentul invocă faptul că prin nesuspendarea actului administrativ contestat ar fi expus riscului de a suporta consecințe financiare disproporționate, având în vedere cuantumul obligației vamale stabilite, statutul său de persoană cu dizabilități și necesitatea utilizării automobilului pentru deplasare și accesarea serviciilor medicale.

Completul de judecată reține însă că simpla invocare a unor eventuale consecințe patrimoniale, chiar raportate la situația personală a reclamantului și la cuantumul obligației stabilite prin actul administrativ contestat, nu este suficientă pentru a justifica suspendarea executării acestuia. Or, recurentului îi revenea sarcina de a demonstra, prin argumente și probe concrete, existența unui pericol real, iminent și dificil de înlăturat printr-o eventuală reparare ulterioară a prejudiciului.

În acest sens, nu au fost prezentate probe din care să rezulte că executarea deciziei de regularizare ar determina în mod inevitabil pierderea automobilului, imposibilitatea satisfacerii necesităților vitale sau medicale ori afectarea iremediabilă a situației materiale a reclamantului. De asemenea, nu au fost prezentate date concrete privind veniturile acestuia, situația

patrimoniului, existența unor măsuri de executare silită sau alte împrejurări care să confirme iminența prejudiciului invocat.

Totodată, Completul de judecată subliniază că prejudiciul patrimonial rezultat din executarea unei obligații bănești nu dobândește, prin el însuși, caracter ireparabil, în condițiile în care eventualele sume încasate în temeiul unui act administrativ anulat pot face obiectul restituirii, în condițiile legii. Prin urmare, riscul unor dificultăți financiare sau caracterul împovărător al obligației stabilite nu pot fi asimilate automat unui prejudiciu ireparabil în sensul art. 172 alin. (2) lit. b) din Codul administrativ.

Referitor la pretinsele suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea deciziei de regularizare, Completul de judecată constată că argumentele recurentului vizează, în esență, interpretarea și aplicarea normelor ce reglementează regimul vamal al mijloacelor de transport importate cu facilități pentru persoanele cu dizabilități, precum și circumstanțele în care automobilul ar fi fost condus de alte persoane. Aceste aspecte urmează a fi examinate în cadrul judecării fondului cauzei, în raport cu materialul probator și normele legale aplicabile, nefiind suficientă simpla formulare a unor critici de nelegalitate pentru a justifica suspendarea executării actului administrativ.

Instanța de recurs precizează că examinarea cererii de suspendare presupune o verificare sumară a circumstanțelor invocate, fără a anticipa soluția asupra fondului litigiului. Totuși, caracterul provizoriu al acestei proceduri nu exonerează solicitantul de obligația de a prezenta elemente factuale concrete care să susțină cel puțin unul dintre temeiurile prevăzute de art. 172 alin. (2) din Codul administrativ.

În ceea ce privește critica referitoare la lipsa unei balanțe a intereselor concurente, Completul de judecată reține că interesul reclamantului de a evita eventualele consecințe ale executării actului administrativ trebuie apreciat prin raportare la interesul public privind executarea actelor administrative individuale executorii, precum și la necesitatea asigurării eficienței activității autorităților publice. În speță, în lipsa unor probe care să confirme existența unui prejudiciu iminent și ireparabil ori a unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului contestat, nu se justifică înlăturarea temporară a caracterului executoriu al deciziei de regularizare.

Prin urmare, Completul de judecată apreciază că argumentele invocate în cererea de recurs nu sunt de natură să răstoarne concluziile instanței de fond, or, dezacordul recurentului cu soluția adoptată, în lipsa unor circumstanțe și probe pertinente care să demonstreze întrunirea condițiilor legale de suspendare, nu constituie un temei suficient pentru casarea încheierii contestate.

În consecință, Completul de judecată ajunge la concluzia că prima instanță a examinat corect circumstanțele relevante pentru soluționarea cererii de suspendare, iar încheierea contestată este legală și întemeiată, motiv pentru care recursul urmează a fi respins, cu menținerea încheierii Judecătoriei Cahul, sediul Central din 19 iunie 2026.

Conform art. 243 alin. (1) lit. b) Cod administrativ, „*examinînd recursul împotriva încheierii judecătorești, instanța adoptă una dintre următoarele decizii: ... respinge recursul*”.

În baza celor expuse, potrivit prevederilor art. 243 alin. (1) lit. b) Cod administrativ, Completul de judecată, –

D E C I D E:

Se respinge recursul declarat de avocatul Dinu Șișianu în interesele lui Ieșanu Andrei.

Se menține încheierea Judecătoriei Cahul, sediul Central din 19 iunie 2026, prin care s-a dispus respingerea cererii de suspendare a executării actului administrativ individual defavorabil, adoptat în cauza de contencios administrativ la acțiunea reclamantului Ieșanu Andrei împotriva pârâtului Biroul Vamal Sud, Serviciul Vamal privind anularea deciziei de regularizare nr. 473 din 29 decembrie 2025 emisă de Biroul Vamal Sud și a răspunsului Serviciului Vamal nr. 28/11-2294 din 25 februarie 2026.

Decizia este irevocabilă de la emitere.

**Președintele completului, judecător** **Evgheni Bancov**

**Judecătorii** **Inga Gorlenco**

**Andrei Scripcenco**